

תלמוד ברכות יט: כ.

אמר רב יהודה אמר רב:

המוצא כלאים בבגדו פושטן אפילו בשוק.

מאי טעמא? אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה' - כל מקום שיש חלול השם אין חולקין כבוד לרב.

מתיבי:

קברו את המת וחזרו, ולפניהם שתי דרכים, אחת טהורה ואחת טמאה –

בא בטהורה - באין עמו בטהורה;

בא בטמאה - באין עמו בטמאה,

משום כבודו.

אמאי?! לימא אין חכמה ואין תבונה לנגד ה'!?

תרגמה רבי אבא:

בבית הפרס דרבנן.

דאמר רב יהודה אמר שמואל:

מנפח אדם בית הפרס והולך.

ואמר רב יהודה בר אשי משמיה דרב:

בית הפרס שנדש טהור.

תא שמע, ד

אמר רבי אלעזר בר צדוק:

מדלגין היינו על גבי ארונות של מתים לקראת מלכי ישראל,

ולא לקראת מלכי ישראל בלבד אמרו, אלא אפילו לקראת מלכי אומות העולם,

שאם יזכה - יבחין בין מלכי ישראל למלכי אומות העולם.

אמאי?! לימא אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה'!?

כדרבא,

דאמר רבא:

דבר תורה, אהל –

כל שיש בו חלל טפח - חוצץ בפני הטומאה;

ושאין בו חלל טפח - אינו חוצץ בפני הטומאה,

ורוב ארונות יש בהן חלל טפח, וגזרו על שיש בהן משום שאין בהן,

ומשום כבוד מלכים לא גזרו בהו רבנן.

תא שמע:

גדול כבוד הבריות שדוחה [את] לא תעשה שבתורה.

ואמאי?! לימא אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה'!?

תרגמה רב בר שבא קמיה דרב כהנא:

בלאו ד"לא תסור".

אחיכו עליה:

לאו דלא תסור דאורייתא היא!?

אמר רב כהנא:

גברא רבה אמר מילתא, לא תחיכו עליה.

כל מיילי דרבנן אסמכינהו על לאו ד"לא תסור".

ומשום כבודו שרו רבנן.

תא שמע:

"והתעלמת מהם" - פעמים שאתה מתעלם מהם ופעמים שאין אתה מתעלם מהם.

הא כיצד?

אם היה כהן והיא בבית הקברות, או היה זקן ואינה לפי כבודו, או שהיתה מלאכתו מרובה משל חברו –

לכך נאמר **"והתעלמת"**.

אמאי?! לימא אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה'!?

שאני התם, דכתיב **"והתעלמת מהם"**.

וליגמר מיניה!?

איסורא מממונא לא ילפינן.

תא שמע:

"ולאחותו" מה תלמוד לומר? הרי שהיה הולך לשחוט את פסחו ולמול את בנו ושמע שמת לו מת, יכול יחזור ויטמא? אמרת "לא

יטמא". יכול כשם שאינו מטמא להם כך אינו מטמא למת מצוה? תלמוד לומר "ולאחותו" - לאחותו הוא דאינו מטמא, אבל מטמא הוא

למת מצוה.

אמאי?! לימא אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה'!?

שאני התם, דכתיב **"ולאחותו"**.

וליגמר מיניה!?

שב ואל תעשה שאני.

רמב"ם הלכות כלאים פרק י הלכה כט

הרואה כלאים של תורה על חבירו, אפילו היה מהלך בשוק - קופץ לו וקורעו עליו מיד, ואפילו היה רבו שלמדו חכמה, שאין כבוד הבריות דוחה איסור לא תעשה המפורש בתורה. ולמה נדחה בהשב אבדה? מפני שהוא לאו של ממון; ולמה נדחה בטומאת מת? הואיל ופרט הכתוב **ולאחותו** - מפי השמועה למדו: **לאחותו** אינו מטמא, אבל מטמא הוא למת מצוה; אבל דבר שאיסורו מדבריהם - הרי הוא נדחה מפני כבוד הבריות בכל מקום; ואף על פי שכתוב בתורה **לא תסור מן הדבר** - הרי לאו זה נדחה מפני כבוד הבריות; לפיכך: אם היה עליו שעטנז של דבריהם - אינו קורעו עליו בשוק, ואינו פושטו בשוק עד שמגיע לביתו; ואם היה של תורה - פושטו מיד.

תוספות מסכת ברכות דף כ עמוד א ד"ה שב ואל

"שב ואל תעשה שאני" -

וא"ת

נזיר וכ"ג קום עשה הוא דיטמא למת!?

...

אלא נראה

דמנזיר לא גמרינן, דמה לנזיר שכן ישנו בשאלה; וכן מכהן - מה לכהן שכן לאו שאינו שוה בכל.

משנה מסכת כלאים פרק ט משנה ב

אין עראי לכלאים

תלמוד ירושלמי מסכת כלאים פרק ט הלכה א

הרי שהיה מהלך בשוק ונמצא לבוש כלאים -

תרין אמוראין;

חד אמר - אסור;

וחרנה אמר - מותר.

מאן דאמר אסור - דבר תורה;

מאן דאמר מותר - כההיא דאמר רבי זעירא: גדול כבוד *הרבים* שהוא דוחה את המצוה בלא תעשה *שעה אחת*.*

תני:

אין מדקדקין במת ולא בכלאים בבית המדרש.

רבי יוסי הוה יתיב מתני והוה תמן מיתא. מן דנפק ליה - לא אמר כלום. מן דיתיב ליה - לא אמר ליה כלום.

רבי אימי הוה יתיב מתני.

אמר חד לחבריה: את לבוש כלאים!

אמר ליה רבי אימי: שלח מאנך ויהב ליה!

תלמוד ירושלמי (ונציה) מסכת ברכות פרק ג דף ו טור ב/ה"א

מהו שיטמא כהן לכבוד הרבים?

תני: היו שם שתי דרכי מתאימות, אחת רחוקה וטהורה, ואחת קרובה וטמאה,

אם היו הרבים הולכין ברחוקה - הולך ברחוקה; אם לאו - הולך בקרובה,

מפני כבוד הרבי'.

עד כדון בטומאה של דבריהם, אפי' טומאה שהיא מדברי תורה?

מן מה דמר רבי זעירא: "גדול הוא כבוד הרבים שהוא דוחה מצוה בלא תעשה שעה אחת" - אדא אמר' אפי' בטומא' שהיא מדבר תורה

מושב זקנים ויקרא יט: יט (פרשת קדושים) = פסקי רבינו אביגדור צרפתי מבעלי התוספות פרשת קדושים סימנים קפ"ז - קפ"ח

לא יעלה עליך -

מכאן תנן (כלאים פ"ט מ"ב) **אין עראי לכלאים**,

ובירושלמי (שם ה"א) פליגי אמוראי אי דרבנן אי דאורייתא:

אם אדם בשוק והבגד שלבוש יש בו כלאים - פושטו מיד למ"ד דאורייתא, ולמ"ד דרבנן - עד שיגיע לביתו.

וי"מ

דכ"ע אית להו דאוריית', ומ"מ - משום כבוד הבריות דוחה, וימתין עד שיגיע לביתו.

ואי ק"ק

דהא אמרינן (ברכות י"ט ב') דגדול כבוד הבריות שדוחה לא תעשה - ה"מ בשב ואל תעשה, אבל בקום ועשה - לא!

וי"ל

דה"מ כבוד המת, אבל כבוד הבריות דחיים - דוחה ואפילו בקום ועשה.

וכן פר"ץ.

אמנם בבית המדרש, אם הבין במלבושו ויש בהן כלאים - אין אומרים לו לך ופשוט מיד,

כדאסיק בירושלמי (שם) דאין מדקדקין בבית המדרש בכלאים.

וכן לצורך המת - אין מדקדקים עליו לצאת מיד עד שיגמור דבריו.

אמר רב יהודה אמר רב: המוצא כלאים בבגדו פושטן אפילו בשוק.
מאי טעמא? אין חכמה ואין תבונה ואין עצה חשובה לנגד ה' - כל מקום שיש חלול השם אין חולקין כבוד לרב.

מתיב:

**קברו את המת וחזרו, ולפניהם שתי דרכים, אחת טהורה ואחת טמאה = שיש בה קבר -
בא האבל בטהורה - באין עמו בטהורה;
בא בטמאה - באין עמו בטמאה,
משום כבודו.**

אמאי?! לימא אין חכמה ואין תבונה לנגד ה'?!
תרגמה רבי אבא: בבית הפרס, והוא שדה שנחרש בו קבר, והחשו חכמים שמא דלדלו כלי המחרישה את העצמות, והדורס עליהן מסיטן, ועצם כשעורה מטמא במגע ובמשא ולא באהל,

דלא מטמא אלא מדרבנן.

דאמר רב יהודה אמר שמואל:

מנפח אדם לפניו בית הפרס והולך, שאם היה שם עצם - יראנו,

דאי דאורייתא הוא - לא הוינן מזלזלינן ביה כולי האי למיסמך אנפיהה.

והך בדיקה - לעושה פסח אישתרי, ולא לאוכלי תרומה, כדאמרינן בחומר בקדש (הגיגה דף כ"ה, ב')

ואמר רב יהודה בר אשי משמיה דרב:

בית הפרס שנדש ברגלים - טהור.

וכיון דמדרבנן הוא דאסור, רבנן הוא דאחלוה ליקרייהו גבי אבל.

תא שמע, ד

אמר רבי אלעזר בר צדוק:

מדלגין מארון לארון היינו על גבי ארונות של מתים לקראת מלכי ישראל,

הרי לכבוד הבריות עוברים על נפש לא יטמא, דהא רבי אלעזר בר צדוק כהן הוה, כדאמרינן בבכורות (לו).

ולא לקראת מלכי ישראל בלבד אמרו, אלא אפילו לקראת מלכי אומות העולם,

שאם יזכה - יבחין בין מלכי ישראל למלכי אומות העולם.

אמאי?! לימא אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה'?!
כדרבא,

דאמר רבא:

דבר תורה = הלכה למשה מסיני, אהל -

כל שיש בו חלל טפח - חוצץ בפני הטומאה;

ושאין בו חלל טפח - אינו חוצץ בפני הטומאה, דנקראת טומאה רצוצה, ובוקעת ועולה,

ורוב ארונות יש בהן חלל טפח, וגזרו על שיש בהן משום שאין בהן.

ומשום כבוד מלכים לא גזרו בהו רבנן.

תא שמע:

גדול כבוד הבריות שדוחה [את] לא תעשה שבתורה. קא סלקא דעתך 'כל לא תעשה' קאמר.

ואמאי?! לימא אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה'?!
תרגמה רב בר שבא קמיה דרב כהנא: בלאו ד"לא תסור וגו'.

אחיכו עליה: לאו דלא תסור דאורייתא היא?!
אינהו סבור דאפילו אמרו לו דבר תורה והוא עומד בפני הכבוד - יעבור עליו, והא האי נמי דאורייתא הוא.

אמר רב כהנא: גברא רבה אמר מילתא - לא תחיכו עליה;

כל מילי דרבנן אסמכינהו על לאו ד"לא תסור", והכי קאמר להו: דבר שהוא מדברי סופרים - נדחה מפני כבוד הבריות, וקרי

ליה 'לא תעשה' - משום דכתיב לא תסור,

ודקא קשיא לכו "דאורייתא הוא!?" ומשום כבודו שרו רבנן = רבנן אחלוה ליקרייהו לעבור על דבריהם היכא דאיכא כבוד

הבריות,

כגון לטלטל בשבת אבנים של בית הכסא לקנוח (שבת דפא:),

או מי שנפסקה ציצית טליתו בכרמלית - לא הצריכו להניח טליתו שם וליכנס לביתו ערום (מנחות לח.).

תא שמע:

**"והתעלמת מהם" - פעמים שאתה מתעלם מהם ופעמים שאין אתה מתעלם מהם.
הא כיצד?**

אם היה כהן והיא =האבדה בבית הקברות, או היה זקן ואינה האבדה חשובה לפי כבודו להשיבה, או שהיתה מלאכתו מרובה משל חברו =שדמי בטול מלאכתו לרדוף אחריה יתרים על דמי האבדה, ולא ירצו הבעלים להשיב לו יותר ממה שמשיב להם, ונמצא הוא מפסיד -

לכך נאמר "והתעלמת".

אמאי?! לימא אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה'!?

שאני התם, דכתיב "והתעלמת מהם".

וליגמר מינה לגבי כלאים, דאמרן: פושטן אפילו בשוק!?

איסורא מממונא קל מאיסורא לא ילפינן.

תא שמע:

בנזיר כתיב כל ימי הזירו לה' על נפש מת לא יבא, וסמיך ליה לאביו ולאמו ולאחיו ולאחותו לא יטמא להם: דהא כולהו בכלל על נפש מת לא יבא הוי, ולמה יצאוי?

לאביו - פרט למת מצוה;

לאמו - מה תלמוד לומר? משום מת מצוה לא איצטריך, דמלאביו נפקא!?

ודרשי ליה בספרי ללמוד שאם היה נזיר זה כהן, דהווי עליה שתי קדושות, אף הוא לאמו הוא דלא יטמא, אבל מטמא הוא למת מצוה;

לאחיו - מה תלמוד לומר?

הרי שהיה כהן גדול והוא נזיר, אף הוא לאחיו לא יטמא, אבל מטמא למת מצוה;

"ולאחותו" מה תלמוד לומר?

אם אינו ענין לזה, תנהו ענין ל

הרי שהיה הולך לשחוט את פסחו ולמול את בנו ושמע שמת לו מת מקרוביו, יכול יחזור ויטמא להם?

אמרת "לא יטמא" הואיל ועונת שחיטת הפסח היא, וחלה עליו חובת הפסח שהוא בכרת, אם יטמא - בטל מלעשות פסח; ולמול את בנו נמי מצות כרת היא,

ואית דאמרי בערבי פסחים נמי קאמר דמילת זכריו מעכב הפסח.

יכול כשם שאינו מטמא להם, כך אינו מטמא למת מצוה? תלמוד לומר "ולאחותו" - לאחותו הוא דאינו מטמא,

אבל מטמא הוא למת מצוה, והוא כבוד הבריות, ודוחה דבר תורה.

אמאי?! לימא אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה'!?

שאני התם, דכתיב "ולאחותו".

וליגמר מינה!?

שב ואל תעשה שאני.

=דברים רבים התירו לעקור דבר תורה מפני סייג ומפני כבוד הבריות היכא דאינו עוקר דבר במעשה ידיים, אלא יושב במקומו ודבר תורה נעקר מאליו,

כגון תקיעת שופר ולולב בשבת, וסדין בציצית, ודכוותיהו טובא ביבמות (צ:).

אבל מעקר בידים - לא,

והלובש כלאים - עוקרו במעשה ממש, שהוא לובשו,

וטומאת גופיה שהותרה לכהן ולנזיר ליטמא למת מצוה,

דקא מעקר בידים מפני כבוד הבריות, דלאו שב ואל תעשה הוא -

היינו טעמא דלא גמרינן מיניה,

דהתם - לאו כבוד הבריות הוא דדחי לא תעשה דידיה,

דמעיקרא, כשנכתב לא תעשה דטומאה - לא על מת מצוה נכתב, כשם שלא נכתב על הקרובים,

אבל השבת אבדה ופסח - לכל ישראל נאמר, ואצל כבוד הבריות נתנו לדחות,

על כרחך היינו דדחייתן אינה בידים אלא בשיבתו תדחה המצוה,

אבל כלאים, דבמעשה ידיו ידחה - הזהיר באזהרתו.

תלמוד בבלי בבא קמא עט:

אמר רבי מאיר:
 בא וראה כמה גדול כח של מלאכה!
 שור שביטלו ממלאכתו – חמשה; שה שלא ביטלו ממלאכתו - ארבעה.
 אמר רבן יוחנן בן זכאי:
 בא וראה כמה גדול כבוד הבריות!
 שור שהלך ברגליו – חמשה; שה שהרכיבו על כתיפו - ארבעה.

תלמוד בבלי מסכת שבת פא. – פא:

בעא מיניה רבה בר רב שילא מרב חסדא:
 מהו להעלותם אחריו לגג?
 אמר ליה:
 גדול כבוד הבריות שדוחה את לא תעשה שבתורה.

תלמוד בבלי מסכת עירובין מא:

אמר רב נחמן אמר שמואל:
 יצא לדעת - אין לו אלא ארבע אמות . . .
 בעו מיניה מרבה:
 הוצרך לנקביו מהו?
 אמר להם:
 גדול כבוד הבריות שדוחה את לא תעשה שבתורה.

תלמוד בבלי מגילה ג:

בעי רבא:
 מקרא מגילה ומת מצוה, הי מינייהו עדיף?
 מקרא מגילה עדיף - משום פרסומי ניסא,
 או דלמא
 מת מצוה עדיף - משום כבוד הבריות?
 בתר דבעיא, הדר פשטה: מת מצוה עדיף, דאמר מר: גדול כבוד הבריות שדוחה את לא תעשה שבתורה.

תלמוד בבלי שבת צד:

ההוא שכבא דהוה בדוקרא, שרא רב נחמן בר יצחק לאפוקיה לכרמלית.
 אמר ליה רבי יוחנן אחוה דמר בריה דרבנא לרב נחמן בר יצחק:
 כמאן? כרבי שמעון; אימר דפטר רבי שמעון מחיוב חטאת - איסורא דרבנן מיהא איכא?
 אמר ליה: הא-להים! דעיילת ביה את, ואפילו לרבי יהודה (שרי). דמי קאמינא לרשות הרבים? לכרמלית קאמינא! גדול כבוד הבריות שדוחה את לא תעשה שבתורה.

תלמוד בבלי מסכת מנחות דף לז עמוד ב

רבינא הוה קא אזיל אבתריה דמר בר רב אשי בשבתא דריגלא, איפסיק קרנא דחוטיה ולא אמר ליה ולא מידי;
 כד מטא לביתיה, אמר ליה: מהתם איפסיק.
 א"ל: אי אמרת לי - מהתם שדיתיה.
 והא אמר מר: גדול כבוד הבריות שדוחה את לא תעשה שבתורה!
 תרגומה רב בר שבא קמיה דרב כהנא: בלאו דלא תסור.
 ואיכא דאמרי:
 מהתם א"ל,
 וא"ל: מאי דעתיך? למישדייה? והאמר מר: גדול כבוד הבריות שדוחה את לא תעשה שבתורה?
 והא תרגומה רב בר שבא קמיה דרב כהנא: בלאו דלא תסור!
 הכא נמי, כרמלית - דרבנן היא.

חדושי הריטב"א מסכת כתובות דף יז עמוד א

"ת"ר: מבטלין ת"ת להוצאת המת ולהכנסת כלה" –

עיקר הפירוש דברייטא כפשטה, דמבטלין - בחיוב קאמר,

ומה שאמרו על רבי יהודה בר אלעאי –

לאו למימרא דשאר רבנן לא מבטלו, אלא באו לומר שהדבר חובה לכל חכם ואפי' למי שתורתו אומנותו כר' יהודה בר אלעאי,

והא דאמרינן בפ"ק דמגילה (ג' ב') פשיטא לי מת מצוה ות"ת מת מצוה עדיף כדקתני וכו' –

לאו למימרא דמת מצוה חובה ושאר מתים רשות, אלא, משום דבעי לומר 'מת מצוה ומקרא מגילה מאי?' - נקט בהא מת מצוה.

ומה שאמרו בפרק בתרא דכלאים בירושלמי (ה"א)

"תני: אין מדקדקין במת ולא בכלאים בבית המדרש.

רבי יוסי הוה יתיב ומתני, והוה תמן מיתא: מאן דנפיק - לא א"ל כלום; ומאן דיתיב - לא א"ל כלום" –

ההיא לא לענין הוצאת המת היה, אלא לענין כהן שהיה שונה בבית המדרש, והיה שם אדם גוסס בסמוך, שעוברת הטומאה

כשימות לבית המדרש, שאם רצה לצאת כדי שלא יטמא – רשאי; ואם רצה ליטמא – מטמא, כדי שלא יבטל מתלמודו,

דס"ל לבני מערבא דטומאת כהנים אפי' בטומאה דאורייתא נדחית מפני ת"ת,

ופליג אגמרא דילן שלא התירו זה אלא בטומאה דרבנן, כארץ העמים ובית הפרס,

כדאיתא בפ"ק דע"ז (י"ג א'),

וכן מוכח בירושלמי דפרק מי שמתו (ה"א) שאמרו שם:

"מהו שיטמא כהן לת"ת?", ואמרינן: "רבי יוסי הוה מתני וכו'",

וכן אמרו שם: "רבי אמי הוה יתיב מתני. אמר חד לחבריה: את לבוש כלאים! אמר רבי אמי: שלח מאניך והב ליה. ע"כ,

והיינו משום דס"ל דת"ת דוחה לאו דכלאים, והא נמי לאו כגמ' דילן כדאיתא בפרק מי שמתו (י"ט ב').

והא דאמרינן בירושלמי (פסחים פ"ג ה"ז)

"נמנו וגמרו בעליית בית קסדא בלוד - התלמוד קודם למעשה.

ר' אבהו שלח לר' חנינא בריה למורי בטבריא.

שלחון אמרי ליה: גומל חסדים.

הוא שלח ואמר ליה המבלי אין קברים בקיסרין שלחתיך לטבריא,

כבר פירשו עליה רבנן דקסרין אמרי הדא דתימא בשיש שם מי שיעשה מעשה, אבל אין שם מי שיעשה מעשה - המעשה

קודם לתלמוד, ע"כ,

ואתיא כי הא דאמרינן בגמרא דילן שאם יש שם כל צרכו - אין מבטלין,

ודוקא להוצאתו ממש מבטלין, אבל לא לשאר צרכיו כל היכא דלא הוה מת מצוה,

ואף על פי שאמרו שם במועד קטן (כ"ז ב') מת בעיר - כל בעלי אומניות אסורים במלאכה היכא דליכא חברותא –

התם קאי בשאר מלאכות, אבל לא העוסקין במלאכת שמים, כיון שיש שם אחרים שיטפלו בהם.

והקשו בתוספות על שמועתינו מדרגסינן בהלכות דרך ארץ (זוטא פ"ח):

אר"ע: תחלה ששמשת ליפני חכמים. פעם אחת פגעתי במת מצוה ונטפתי בו ד' מילין עד שבאתי לבית הקברות,

וכשבאתי והרציתי הדברים לפני ר' אליעזר ור' יהושע, אמרו לי: על כל פסיעה ופסיעה שפסעת כאילו שפכת דם נקי ע"כ,

ותירץ ר"ת ז"ל

דהתם מת מצוה היה והיה לו לקוברו במקומו, דקי"ל (ב"ק פ"א ב') מת מצוה קנה מקומו,

והכי מוכח במסכת שמחות (פ"ד) שאמרו שם מת מצוה קנה מקומו וכשעובר על ד"ת חייב מיתה אר"ע פעם אחד וכו'.

שאלתות דרב אחאי פרשת אחרי מות שאילתא צד

ברם צריך שכבא דשכיב ביום טוב שני מהו למקברי' ישראל מי אמרי' כבוד הבריות עדיף ושרי או דילמא אי שרית להו סברי

יום טוב נמי כחול דמי ואתו לאקולי ביום טוב ואסיר הלכתא מאי ת"ש דאמר רבא מת ביום טוב ראשון יתעסקו בו עממים מת

ביום טוב שני יתעסקו בו ישראל ואפילו ביום טוב שני של ראש השנה מה שאין כן בביצה והלכתא יום טוב שני כחול שויה

רבנן לגבי מת למזבן ליה זוזדתא ולמיחש ליה לבושיה ולמירמא ליה תיכלתא ואם גברא רבא למעבד ליה ערסא שנאמ' לועג

לרש חרף עושהו כמעשה ארץ מצרים.

שאלתות דרב אחאי פרשת שלח שאילתא קכז

ואיתמר נמי רבינא הוה קא מסגי בתר מר בר רב אשי בכרמלית אפסיק חד קרנא דגלימיה אמר ליה מאי דעתך אישדייה והא

תניא גדול כבוד הבריות שדוחה ל"ת שבתורה איכא דאמ' שבתא דריגלא הוה ולא אמר ליה עד דמטא לבייתיה אמר ליה אי

אמרת לי התם שדייתיה והא תניא גדול כבוד הבריו' שדוחה את לא תעשה שבתורה הא תירגמא רב בר שבא קמיה דרב כהנא

בלאו דלא תסור הכא נמי כרמלית דרבנן היא.

ספר הלכות גדולות סימן טז - הלכות יום טוב עמוד ריב

והיכא דמיעסקי במיתא ביום טוב ראשון משמתין להו, (סנהדרין כו ב) דהנהו קבוראי דקברו שכבא ביום טוב ראשון, שמתניהו

רב פפא. ואף על גב דאישתיה אסור לאיעסקי ביה, דכי אמור רבנן (ברכות יט ב) גדול כבוד הבריות שדוחה את לא תעשה

שבתורה, לאו דלא תסור, אבל לאו דאורייתא לא דחי.